

UCHWAŁA Nr XXVI / 137 /2004

Rady Miasta Rzeszowa

z dnia 6 lipca 2004 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy na terenie miasta Rzeszowa

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2001r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.)

Rada Miasta Rzeszowa uchwala, co następuje:

§ 1

Ulicy położonej na osiedlu Wilkowyja, biegnącej od ulicy Władysława IV w kierunku wschodnim, nadaje się nazwę „Aleksandra Jagiellończyka”.

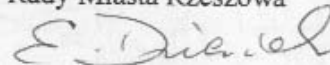
§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Rzeszowa.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca
Rady Miasta Rzeszowa

Elżbieta Dzierżak

UZASADNIENIE

Z wnioskiem o nadanie nazwy ulicy Aleksandra Jagiellończyka zwrócił się Pan Jarosław Homa. Pod wnioskiem podpisało się kilku mieszkańców tego osiedla. Ulica Aleksandra Jagiellończyka stanowi „odgałęzienie” ulicy Władysława IV, przy której wybudowano 6-segmentowy budynek w zabudowie szeregowej. Podjęcie uchwały umożliwi uporządkowanie numeracji przy tych ulicach.

Wniosek został pozytywnie zaopiniowany przez Przewodniczącego Rady Osiedla nr XV – Wilkowyja Południe pismem z dnia 07 stycznia 2004r. oraz Komisję Porządku Publicznego i Współpracy z Samorządami Osiedlowymi Rady Miasta Rzeszowa pismem z dnia 18 maja 2004r. znak: BRM.III.0063/5/PPWSO/36/2004.

BIOGRAFIA

Aleksander Jagiellończyk (1461-1506), syn Kazimierza Jagiellończyka i Elżbiety Rakuszanki, wielki książę litewski od 1492 i król polski od 1501. W 1492 wydał przywilej, który potwierdzał i wydatnie zwiększał dotychczasowe prawa i wolności panów litewskich, poszerzając prerogatywy rady wielkoksiążęcej. Przywilej ograniczał władzę wielkiego księcia i podkreślał separatyzm litewski w polityce zagranicznej.

Aleksander prowadził wojny z Moskwą w latach 1492-1494 i 1500-1503, zakończone niekorzystnymi dla Litwy traktatami pokojowymi, na mocy których utraciła ona tereny na wschód od środkowego Dniepru. W 1499, wobec zbliżającej się ponownej wojny z Moskwą, zacieśnił przymierze Litwy z Polską (tzw. unia wileńska). Na poprawę stosunków litewsko-moskiewskich nie wpłynęło nawet małżeństwo zawarte przez Aleksandra z córką wielkiego księcia moskiewskiego Iwana III Srogiego. Kandydując do tronu polskiego, w akcie mielnickim, wydanym 1501 (unia polsko-litewska), wyraził zgodę na zacieśnienie unii personalnej z Polską, przez przyjęcie zasady wyboru wspólnego władcy dla Litwy i Korony, oraz na oddanie całej władzy ustawodawczej senatowi. W latach 1501-1503 przebywał na Litwie, przekazując rządy w Koronie przedstawicielom senatu. Powrócił do Polski w 1503, po zawarciu pokoju z Rosją i Turcją. Wykorzystując antymagnackie nastroje szlachty, podpisał 1504 konstytucje sejmu piotrkowskiego i 1505 sejmu radomskiego (nihil novi), co doprowadziło do załamania oligarchii magnackiej i powstania ustroju demokracji szlacheckiej. Aleksander prowadził aktywną politykę bałtycką, popierał Hanzę i Szwecję przeciw Danii, dążył do stworzenia koalicji antykrzyżackiej i przygotowywał się do wojny z zakonem. Zainicjował budowę wielu obiektów w Wilnie, m.in.: kościoła Św. Anny, klasztoru Dominikanów, domu gościnnego dla kupców moskiewskich, rozpoczął budowę miejskich murów obronnych. Zmarł bezpotomnie, przekazując testamentem wszystkie swe dobra na Litwie i w Koronie bratu i następcy - Zygmuntowi I Staremu.